

Od: [redacted]
Odesláno: úterý 1. února 2022 13:33
Komu: podatelna@hygp Praha.cz; podatelna@khsbrno.cz; khscb@khscb.cz; epodatelna@khskv.cz; podatelna@khsjih.cz; posta@khslibc.cz; podatelna@khsova.cz; epodatelna@khsolc.cz; elektronicka.podatelna@khspce.cz; podatelna@khsplzen.cz; e-podatelna@khsstc.cz; e-podatelna@khsusti.cz; podatelna@khszlin.cz
Předmět: Žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,

tímto se na Vás obracím a prosím o zodpovězení následujícího:

1. Nesou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci zodpovědnost za to, zda žáci ve škole nosí respirátory/roušky?
2. Kdo nese zodpovědnost za to, že nenosí respirátor/roušku ve škole, v obchodě, ve všech uzavřených prostorech?
3. Můžou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci s ohledem na bod č. 1, žákům, kteří respirátory/roušky nechtějí nebo nemohou nosit, nařizovat jejich nasazení, nebo je z tohoto důvodu dokonce vyřadit z prezenční výuky ?
4. Jakým způsobem probíhá nařízení karantény dítěte ve školním vzdělávání (školy, školky)?
5. Jak se žák, případně kdokoliv jiný dozví o tom, že mu je nařízena karanténa?
6. Který orgán je oprávněn vymáhat (v rámci správního řízení) dodržování mimořádných opatření nařízených MZ? Můžou to být školy, ředitelé škol, případně jiní zaměstnanci?
7. Co hrozí tomu, kdo si přisvojí pravomoc náležející orgánu ochrany veřejného zdraví? Může se tento dopustit trestného činu?
8. Podle výslovně jakého zákona jsou lidé nuceni nosit respirátory/roušky?

Domnívám se, že Ministerstvo se opírá o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který mu umožňuje uložit zákaz nebo nařízení určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Ovšem jde pouze o neurčité **obecné zmocnění**, což je rozdíl vůči ostatním zmocněním, kdy zákon výslovně umožňuje zakázat či naopak přikázat výslovně uvedené činnosti uvedeným adresátům – např. zdravotnickým zařízením, provozovatelům divadelních představení. Navíc legalita se vztahuje nejen na individuální rozhodnutí (správní akty) veřejné moci, ale rovněž i na podzákonné právní předpisy (tzn. vyhlášky, nařízení), které její orgány vydávají. Ty musí být vydané na základě zákona a v jeho mezích.

9. Existuje ústavní zásada, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pakliže žádný zákon výslovně neumožňuje Ministerstvu zdravotnictví stanovit povinnost nošení roušek, je narušena tato ústavní zásada, která byla zavedena v reakci na totalitní období do roku 1989, kdy řada povinností byla stanovena pouhými podzákonnými předpisy. V případě roušek dokonce Ministerstvo zdravotnictví pro stanovení této povinnosti nepoužívá ani právní předpis, ale opatření obecné povahy (tzn., že tím je vyloučena rychlá kontrola Ústavním soudem v řízení o návrhu na zrušení právního předpisu, který může podat i skupina poslanců a senátorů, tedy i opozice). U opatření obecné povahy sice není vyloučena kontrola Ústavním soudem zcela, ale je vázána na skončení řízení v rámci správních soudů, což může trvat i roky. Stanovení určité povinnosti opatřením obecné povahy místo vyhláškou ministerstva omezuje kontrolní práva opozice.

Není vyhlášen nouzový stav, stát je v normálním ústavním režimu. Proto musí tedy být dodržovány požadavky dané ústavou na ukládání povinností.

Dotaz zní tedy: Je těmito nařízeními porušována Listina základních práv a svobod?

Prosím o zaslání výše uvedeného na email: [redacted]
[redacted]

Děkuji za poskytnuté informace.

[redacted]

Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě

NA BĚLIDLE 7, 702 00 OSTRAVA

VÁŠ DOPIS ZN.:
ZE DNE:

SPIS. ZNAČKA: S-KHSMS 112539/2022/OV/OPaK
ČÍSLO JEDNACÍ: KHSMS 122599/2022/OV/OPaK
VYŘÍZUJE: Mgr. Siejová
TEL.:
E-MAIL:

DATUM: 4.2.2022

Poskytnutí části informací dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Dne 1.2.2022 obdržela Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „správní orgán“), jako povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádost paní [redacted] (dále jen „žadatelka“) o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., která byla podána prostřednictvím e-mailu.

V předmětné žádosti žadatelka požádala o poskytnutí a zodpovězení následujících informací, a to:

„1. Nesou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci zodpovědnost za to, zda žáci ve škole nosí respirátory/roušky?

2. Kdo nese zodpovědnost za to, že nenosí respirátor/roušku ve škole, v obchodě, ve všech uzavřených prostorech?

3. Můžou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci s ohledem na bod č. 1, žákům, kteří respirátory/roušky nechtějí nebo nemohou nosit, nařizovat jejich nasazení, nebo je z tohoto důvodu dokonce vyřadit z prezenční výuky?

4. Jakým způsobem probíhá nařízení karantény dítěte ve školním vzdělávání (školy, školky)?

5. Jak se žák, případně kdokoliv jiný dozví o tom, že mu je nařízena karanténa?

6. Který orgán je oprávněn vymáhat (v rámci správního řízení) dodržování mimořádných opatření nařízených MZ? Můžou to být školy, ředitelé škol, případně jiní zaměstnanci?

7. Co hrozí tomu, kdo si přisvojí pravomoc náležející orgánu ochrany veřejného zdraví? Může se tento dopustit trestného činu?

8. Podle výslovně jakého zákona jsou lidé nuceni nosit respirátory/roušky?

Domnívám se, že Ministerstvo se opírá o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který mu umožňuje uložit zákaz nebo nařízení určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Ovšem jde pouze o neurčitě obecné zmocnění, což je rozdíl vůči ostatním zmocněním, kdy zákon výslovně umožňuje zakázat či naopak přikázat výslovně uvedené činnosti uvedeným adresátům – např. zdravotnickým zařízením, provozovatelům divadelních představení. Navíc legalita se vztahuje nejen na individuální rozhodnutí (správní akty) veřejné moci, ale rovněž i na podzákoné právní předpisy (tzn. vyhlášky, nařízení), které její orgány vydávají. Ty musí být vydané na základě zákona a v jeho mezích.

9. Existuje ústavní zásada, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pakliže žádný zákon výslovně neumožňuje Ministerstvu zdravotnictví stanovit

povinnost nošení roušek, je narušena tato ústavní zásada, která byla zavedena v reakci na totalitní období do roku 1989, kdy řada povinností byla stanovena pouhými podzákonnými předpisy.

V případě roušek dokonce Ministerstvo zdravotnictví pro stanovení této povinnosti nepoužívá ani právní předpis, ale opatření obecné povahy (tzn., že tím je vyloučena rychlá kontrola Ústavním soudem v řízení o návrhu na

zrušení právního předpisu, který může podat i skupina poslanců a senátorů, tedy i opozice).

U opatření obecné povahy sice není vyloučena kontrola Ústavním soudem zcela, ale je vázána na skončení řízení v rámci správních soudů, což může trvat i roky. Stanovení určité povinnosti opatřením obecné povahy místo vyhláškou ministerstva omezuje kontrolní práva opozice.

Není vyhlášen nouzový stav, stát je v normálním ústavním režimu. Proto musí tedy být dodržovány požadavky dané ústavou na ukládání povinností.

Dotaz zní tedy: Je těmito nařízeními porušována Listina základních práv a svobod?“

(dále jen „žádost“).

Po posouzení obsahu žádosti správní orgán **částečně poskytuje** žadatelce v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. informace, kdy sděluje následující:

K bodu 1 žádosti:

Povinnost nosit ve vymezených prostorech ochranný prostředek dýchacích cest dle aktuálního mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví je stanovena paušálně všem fyzickým osobám (s určitými výjimkami). Za splnění této povinnosti nese odpovědnost daná fyzická osoba.

Školy a školská zařízení postupují dle ustanovení § 29 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., školského zákona, ve znění pozdějších předpisů, resp. ustanovení § 101 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů.

K bodu 2 žádosti:

Viz poskytnutí informace výše

K bodu 4 žádosti:

Nařízení karanténního opatření dítěti ve školním vzdělávání probíhá standardně na základě příslušných ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Liší se případně v míře součinnosti ze strany školského zařízení (poskytnutí rizikových kontaktů, např. seznamu spolužáků ve třídě).

K bodu 5 žádosti:

O nařízení karanténního opatření se jakákoliv fyzická osoba dozví buď prostřednictvím monitorovaného telefonického hovoru s trasovacím centrem, či prostřednictvím zaslané SMS zprávy z Chytré karantény, aplikace Daktela, případně cestou písemného rozhodnutí KHS o nařízení karanténního opatření.

K bodu 6 žádosti:

V rámci správního řízení tuto sankční pravomoc mají orgány ochrany veřejného zdraví - krajské hygienické stanice podle zákona č. 258/2000 Sb., a v rámci zkráceného řízení na místě rovněž orgány policie dle zákona č. 243/2020 Sb., o pravomoci Policie České republiky a obecní policie, které jsou oprávněny postihovat porušení krizových opatření a mimořádných opatření nařízených v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2 na území České republiky.

Ve zbylé části, tj. k bodům ad 3), ad 7), ad 8), ad 9) žádosti, vydal správní orgán samostatné rozhodnutí o odmítnutí částí žádosti o informace č. j. KHSMS 124023/2022/OV/OPaK ze dne 4.2.2022.

Vzhledem k výslovné žádosti žadatelky o zaslání informací zpět na její elektronickou adresu pro doručování: [redacted] tímto povinný subjekt poskytuje informaci v elektronické podobě.

Mgr. Eva Siejová, v. r.
vedoucí oddělení právního a kontrolního
Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje
se sídlem v Ostravě

Rozdělovník:

Počet výtisků vyhotoveného dokumentu: 1

1x adresát, počet listů 1 - email

Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě

NA BĚLIDLE 7, 702 00 OSTRAVA

VÁŠ DOPIS ZN.:
ZE DNE:

SPIS. ZNAČKA: S-KHSMS 112539/2022/OV/OPaK
ČÍSLO JEDNACÍ: KHSMS 124023/2022/OV/OPaK
VYŘIZUJE: Mgr. Siejová
TEL.:
E-MAIL:

DATUM: 4.2.2022

ROZHODNUTÍ

Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě jako povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodla v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4, § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. o části žádosti fyzické osoby (dále jen „žadatelka“), takto:

Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4, § 3 odst. 3 se žádost o poskytnutí informace ze dne 1.2.2022, a to v části bodů 3, 7-9:

„3. Můžou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci s ohledem na bod č. 1, žákům, kteří respirátory/roušky nechtějí nebo nemohou nosit, nařizovat jejich nasazení, nebo je z tohoto důvodu dokonce vyřadit z prezenční výuky ?

7. Co hrozí tomu, kdo si přisvojí pravomoc náležející orgánu ochrany veřejného zdraví? Může se tento dopustit trestného činu?

8. Podle výslovně jakého zákona jsou lidé nuceni nosit respirátory/roušky?

Domnívám se, že Ministerstvo se opírá o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č.258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který mu umožňuje uložit zákaz nebo nařízení určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Ovšem jde pouze o neurčité obecné zmocnění, což je rozdíl vůči ostatním zmocněním, kdy zákon výslovně umožňuje zakázat či naopak přikázat výslovně uvedené činnosti uvedeným adresátům – např. zdravotnickým zařízením, provozovatelům divadelních představení. Navíc legalita se vztahuje nejen na individuální rozhodnutí (správní akty) veřejné moci, ale rovněž i na podzákonné právní předpisy (tzn. vyhlášky, nařízení), které její orgány vydávají. Ty musí být vydané na základě zákona a v jeho mezích.

9. Existuje ústavní zásada, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pakliže žádný zákon výslovně neumožňuje Ministerstvu zdravotnictví stanovit povinnost nošení roušek, je narušena tato ústavní zásada, která byla zavedena v reakci na totalitní období do roku 1989, kdy řada povinností byla stanovena pouhými podzákonnými předpisy.

V případě roušek dokonce Ministerstvo zdravotnictví pro stanovení této povinnosti nepoužívá ani právní předpis, ale opatření obecné povahy (tzn., že tím je vyloučena rychlá kontrola Ústavním soudem v řízení o návrhu na zrušení právního předpisu, který může podat i skupina poslanců a senátorů, tedy i opozice).

U opatření obecné povahy sice není vyloučena kontrola Ústavním soudem zcela, ale je vázána na skončení řízení v rámci správních soudů, což může trvat i roky. Stanovení určité povinnosti opatřením obecné povahy místo vyhláškou ministerstva omezuje kontrolní práva opozice.

Není vyhlášen nouzový stav, stát je v normálním ústavním režimu. Proto musí tedy být dodržovány požadavky dané ústavou na ukládání povinností.

Dotaz zní tedy: Je těmito nařízeními porušována Listina základních práv a svobod? "

o d m í t á .

Odůvodnění:

Dne 1.2.2022 obdržela Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „správní orgán“), jako povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. žádost paní [REDAKCE], o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., která byla podána prostřednictvím e-mailu.

Žadatelka se v předmětné žádosti domáhala poskytnutí a zodpovězení informací, blíže specifikovaných následovně:

„1. Nesou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci zodpovědnost za to, zda žáci ve škole nosí respirátory/roušky?

2. Kdo nese zodpovědnost za to, že nenosí respirátor/roušku ve škole, v obchodě, ve všech uzavřených prostorech?

3. Můžou školy, ředitelé škol a jejich zaměstnanci s ohledem na bod č. 1, žákům, kteří respirátory/roušky nechtějí nebo nemohou nosit, nařizovat jejich nasazení, nebo je z tohoto důvodu dokonce vyřadit z prezenční výuky ?

4. Jakým způsobem probíhá nařízení karantény dítěte ve školním vzdělávání (školy, školky)?

5. Jak se žák, případně kdokoliv jiný dozví o tom, že mu je nařízena karanténa?

6. Který orgán je oprávněn vymáhat (v rámci správního řízení) dodržování mimořádných opatření nařízených MZ? Můžou to být školy, ředitelé škol, případně jiní zaměstnanci?

7. Co hrozí tomu, kdo si přisvojí pravomoc náležející orgánu ochrany veřejného zdraví? Může se tento dopustit trestného činu?

8. Podle výslovně jakého zákona jsou lidé nuceni nosit respirátory/roušky?

Domnívám se, že Ministerstvo se opírá o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č.258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který mu umožňuje uložit zákaz nebo nařízení určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího

vzniku. Ovšem jde pouze o neurčité obecné zmocnění, což je rozdíl vůči ostatním zmocněním, kdy zákon výslovně umožňuje zakázat či naopak přikázat výslovně uvedené činnosti uvedeným adresátům – např. zdravotnickým zařízením, provozovatelům divadelních představení. Navíc legalita se vztahuje nejen na individuální rozhodnutí (správní akty) veřejné moci, ale rovněž i na podzákonné právní předpisy (tzn. vyhlášky, nařízení). které její orgány vydávají. Ty musí být vydané na základě zákona a v jeho mezích.

9. Existuje ústavní zásada, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pakliže žádný zákon výslovně neumožňuje Ministerstvu zdravotnictví stanovit povinnost nošení roušek, je narušena tato ústavní zásada, která byla zavedena v reakci na totalitní období do roku 1989, kdy řada povinností byla stanovena pouhými podzákonnými předpisy.

V případě roušek dokonce Ministerstvo zdravotnictví pro stanovení této povinnosti nepoužívá ani právní předpis, ale opatření obecné povahy (tzn., že tím je vyloučena rychlá kontrola Ústavním soudem v řízení o návrhu na zrušení právního předpisu, který může podat i skupina poslanců a senátorů, tedy i opozice).

U opatření obecné povahy sice není vyloučena kontrola Ústavním soudem zcela, ale je vázána na skončení řízení v rámci správních soudů, což může trvat i roky. Stanovení určité povinnosti opatřením obecné povahy místo vyhláškou ministerstva omezuje kontrolní práva opozice.

Není vyhlášen nouzový stav, stát je v normálním ústavním režimu. Proto musí tedy být dodržovány požadavky dané ústavou na ukládání povinností.

Dotaz zní tedy: Je těmito nařízeními porušována Listina základních práv a svobod?“

(dále jen „žádost“).

Správní orgán přistoupil k vyřízení žadatelčiny žádosti o informace tak, že vydává toto rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace, a to pod body 3 a 7 až 9 žádosti.

Správní orgán ve zbylé části, tj. pod **body 1 a 2, 4 až 6** žadatelčinu žádost vyřídil přípisem č. j. KHSMS 122599/2022/OV/OPaK ze dne 4.2.2022, v němž žadatelce **částečně poskytl** informace.

Správní orgán uvádí, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti nevyhoví, vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

Správní orgán uvádí, že podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Dále správní orgán uvádí, že dle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Informační povinnost se tedy může vztahovat pouze k těm informacím, kterými povinné subjekty v danou chvíli disponují, tzn. k informacím reálně existujícím.

Správní orgán uvádí, že účelem shora uvedené výluky dotazů na názor povinného subjektu je zabránit tomu, aby se jednotlivci obraceli na povinné subjekty s žádostmi o právní rady, o vyjádření k určité problematice či o poskytnutí výkladového stanoviska k aplikaci právních předpisů. Povinnost povinného subjektu poskytovat právní výklady v režimu zákona č. 106/1999 Sb. neexistuje. Posuzováním dotazů a jejich právním výkladem se zabývají jiné instituce, případně osoby poskytující právní pomoc podle zákona o advokacii.

Povinný subjekt v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu, z níž jednoznačně vyplývá závěr, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat podle jeho účelu, kterým je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé obraceli s žádostmi o provedení právního výkladu či zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci.

Vzhledem k tomu, že žadatelka žádá povinný subjekt o názor, nikoli o existující informaci ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je tímto splněn důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Režim zákona č. 106/1999 Sb. totiž nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. **Správní orgán kvalifikuje požadované informace jako dotaz na názor a v souladu s § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., ji tímto odmítá pro splnění faktického důvodu pro odmítnutí žádosti.**

S ohledem na výše uvedené bylo proto rozhodnuto o odmítnutí části žádosti žadatelky tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k výslovné žádosti žadatelky o zaslání informací zpět na její elektronickou adresu pro doručování: [REDAKCE] tímto povinný subjekt poskytuje informaci v elektronické podobě.

Poučení o odvolání:

Podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se lze proti tomuto rozhodnutí odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k Ministerstvu zdravotnictví ČR v Praze – hlavnímu hygienikovi ČR podáním u Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě.

Mgr. Zuzana Babišová v. r.
vedoucí služebního úřadu
ředitelka Krajské hygienické stanice
Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě

Rozdělovník:

Počet výtisků vyhotoveného dokumentu: 1
1x adresát, počet stran 4 - e-mailem